

UPROSTŘED PRAHY FESTPOLOVÉ TAHY

Začalo to u Brožíků ve čtvrtek k večeru. Přesněji v reprezentačních místnostech Staroměstské radnice mezi velkoplošnými oleji Václava Brožíka. Na jedné straně vykázaní Mistra Jana z církve, na druhé zdi volba Jiříka z Poděbrad – přes nedostatečně ušlechtilou krev – českým králem a v předsálí – náдавkem – třeba návrh lunety s Učitelem národů na vědeckém fóru v nizozemských kulisách. Tedy přehlídka malovaných historických kostýmů, vojenských svršků, aristokratických rób – a před nimi škála pánů i dam v pestrých současných policejních uniformách i civilních slavnostních šatech...

Druhý červnový víkend hostila Praha na 450 účastníků 7. ročníku Festpolu – Mezinárodního festivalu policejních orchestrů a pěveckých sborů. Za pražské představitele k zástupcům jedenácti evropských orchestrů a sborů (z Dánska, Německa, Nizozemska, Norska, Severního Irsku, Švédska, Švýcarska a České republiky) promluvil na radnici Mgr. Rudolf Blažek. Vítejte ve městě, ze kterého se do celého světa rozletěla slavná Škoda lásky a ve kterém se před několika lety konala významná konference o postavení a roli vojenských a policejních hudebních těles v činnosti bezpečnostních složek, připomněl první náměstek primátora. Za Policejní prezidium P ČR hosty přivítal a úspěšný, podnětný průběh festivalu popřál genmjr. JUDr. Lubomír Kvíčala, ředitel ochranné služby P ČR.

Z pozice hlavních pořadatelů velké hudební události v hlavním městě shrnul pro redakci Policisty několik úvodních myšlenek šéfdirigent plk. Mgr. Miroslav Hanzal:

Jako Hudba hradní stráže a Policie ČR jsme prožívali podobné festivaly dost často v zahraničí. A vždycky jsme kolegům trochu záviděli. Proto jsme začali před čtrnácti roky setkání pořádat. Přes naše určitá napnutí kolem prvních ročníků, probíhajících pokaždé ob jeden rok, kdy nám něco třeba úplně nevycházelo podle představ, jsme se začali zřetelně vylepšovat. A věřím,

že i letošní festival se účastníkům vydaří a že bude dobrou propagací nejen české policie směrem k publiku – k Pražanům i zahraničním turistům. Festpol prožíváme jako jeden z vrcholů našeho celoročního koncertování.

Přinesly minulé ročníky Hradní hudbě nějaké tvůrčí, interpretační podněty?

Na každém ročníku je vždycky něco zajímavého a inspirativního, zamýšlí se dirigent. Zajímavá byla určitě před pár lety účast big bandu z Nizozemska. Bigbandovou hudbu jsme až tolik nedělali, i když jsme svou dramaturgií šli vždycky do pop

music a lehčích žánrů. Tehdejší zážitek, bigbandový zvuk, na nás nepochybně zanechal nějaký vliv. Jako vlastně všechno ostatní – poučit se někdy můžete i z něčeho, co zrovna nevyznívá úplně dokonale.

Na Malé Straně bylo v pátek, před druhou odpolední hodinou, úmorných 34 stupňů. Přesto se ve Valdštejnské zahradě srocoval pěkný dav návštěvníků. Vodotrysky, šlechtěný trávník a ozdobné křoviny, bez použitelného stínu, obcerstvovaly jedinec pod kolmým žhnoucím sluncem zcela neúčinně. Naštěstí hudebníci ve znatelném chládku nádherné sala terreny, vlastně na mohutném kamenném jevišti, mohli ladit nástroje v příznivějším klimatu.

Pak přišel k mikrofonu senátní předseda Dr. Přemysl Sobotka, který (spolu s policejním prezidentem) převzal nad Festpolem záštitu. Konstatoval, že před lety, kdy se Hudba hradní stráže a Policie České republiky rozhodla začít s přípravami prvního ročníku festivalu, jen ti největší optimisté čekali, že se událost během krátké doby stane jednou z opravdu významných společenských akcí. Že bude tvořit zajímavý (neprehlédnutelný a nepreslechnutelný) doplněk kulturního života hlavního města České republiky, a že se zároveň pro pořadatelský orchestr stane motivací dál rozvíjet co nejvyšší profesionální úroveň.

A vzápětí hostitelské přivítání v nádherných historických prostorách, v zahradním areálu českého Senátu, mohlo odstartovat vlastní muzikantské festivalové dění.

moudra, bezmála fráze již, tvrdí, že hudba léčí, povznáší. V zahlcení proudem muziky je snadné tomu uvěřit.

Zhruba v téže chvíli na Staroměstském náměstí, na rohovém podiu u zadního traktu radnice, vlastně v bezprostředním sousedství nejslavnějšího popraviště našich dějin, zve sympatický dlouhán v uniformní košili Politie Big Band Gelderland Midden z Nizozemska zřetelně královskou angličtinou všechny zrovna poblíž přítomné milovníky hudby k muzikantské nadílce.

Rozjede se jazz. Laskání s melodiemi, které nelze převyprávět. Trubky kouzlí hmatatelné krajkoví, za nímž přidupává různé basování. Nohy lidí rozesazených na

Především pro zahraniční hosty bylo zajímavé setkání s některými významnými interiéry hl. m. – zde Brožíkův sál na Staroměstské radnici

„Amfiteátr“ Valdštejnské zahrady

Rozezněl se mohutný hlas velkého hudebního tělesa, s fanfárovými akcenty, se skoro taneční melodičnost. Působivě hřmící muzika, symfonická hutnost skladby (John Williams: The Olympic Spirit – V olympijském duchu) nám v hledišti okamžitě dala zapomenout, že jsme usazení jaksi na grilu.

Směs otevíracího koncertu se přelévala od hudebních motivů povědomých z velko-filmových příběhů, k mnohohlasé harmonii písně muzikálové, k moderně aranžované písničce české dechovky.

A hned nechyběli na postranního soto-linovém pláčku první taneční dvojice – pařivci jako z nejvyššího léta navzdory.

Často opakovaná

lavičkách pod stromy i těch, co se čistou náhodou pozastavili, začnou pocukávat v rytmickém pohybu. Tomu se nejspíš dá říkat mezinárodně vyladěný mezilidský soulad – nebo i přímé porozumění prostřednictvím hudby, bez jakýchkoliv jazykových bariér, mezi námi lidmi různých národností.

Ale i koně střihali ušima a holubi přišli pro ten okamžik o schopnost létat.

A jednomu v takovou chvíli až přijde líto, že se nedokáže rozpoltit, nebo raději rovnou naosminkovat, aby mohl stíhat více příležitostí na životní radost najednou.

Zrovna jsme absolvovali přijetí, oběd u pana policejního prezidenta, prozradil v senátním komplexu manager naší Hradní hudby mjr. Pavel Pelán. Potkali jsme se s vedoucími všech zúčastněných orchestrů a souborů. Sympatické jsou třeba dánské pěvkyně, přijeli k nám opakovaně a dá se na nich ukázat, že k účasti na Festpolu neláká policejní hudebníky pouze Zlatá Praha, ale do značné míry také festivalová přátelská atmosféra. Osobně se chci těšit na koncert právě dánského souboru.

A podvečer v kostele sv. Šimona a Judy Na Františku na Starém Městě patří právě chórům.

Muzicírování pod otevřeným – žhnoucím - nebem doplní ušlechtilé, polyfonní, syté mužské i líbezně vyšší ženské zpěvy

Pražské baroko a policejní sbory

Součástí „doprovodného programu“ byla též okružní plavba před majestátním panoramatem

Do finále všichni zúčastnění pochodovali – nadšeně a svátečně – Královskou cestou

v posvátné ztišeném – a chladivě konejšívém – prostředí barokního skvostu. Pod bohatě zdobeným kůrem, s dohledem alabastrových andělíčků a moudře zamyšlených světců, v odlescích zlacených ornamentů vystoupilo na odsvěceném oltářišti šestero velkých pěveckých společenství.

Do všech naslouchajících, vyšťavených venkovním vysokým létem, vstupovala na modravě polstrovaných židlích v náboženském sále blahodárná všednodenní starosti nařezující muzika. Od norských fjordů přistála v jedinenčném koncertním prostoru – nejspíš přesně symbolicky - skladba Carla Orffa Odi at amo. Dánská hrdélka nabídl třeba Kingovo Tomorrow. Švédské hlasy stavěly na skandinávské klasice. Severní Irsko odlehčilo vzácné chvíle optimistickým songem Climb every mountain od světově proslulého muzikálového tvůrce Andrew Lloyd Webbera. Dvě německá pěvecká tělesa naopak pointovala náramné muzikální přejídání Mozartem a Schubertem.

A rovněž zde – až zákonitě – zřejmě nemohla chybět Grollova úprava písňe Ave Maria Johanna Sebastiana Bacha.

Kdo v těch okamžicích v muzikantském ráji staropražského kostela nebyl, sám pro sebe chyboval.

Večerní vyhlídková plavba po Vltavě měla charakter uzavřené společnosti, cestu-

jící se nedělili na interprety a jejich publikum. Hlavní roli tu vzácným uměnímilovným hostům Hudby HS a P ČR sehrálo unikátní, čarovně nasvícené pozadí Matky Měst...

V sobotu dopoledne nebylo o nic méně úporné vedro. Od „Prahy“ ale trochu foukalo, a tak v zahradě Na Valech v nádherném prostředí na jižním okraji Pražského hradu se to dalo jakž takž vydržet. Zdejší koncert byl pojednán jako promenádní a tak také probíhal. Zástupy lidí, hlavně zahraničních návštěvníků Hradu, které přilákaly nepřeslechnutelné výkony dechovky, přicházeli, poslechli, postáli a – i když ne všichni – zase odcházeli. K tomu nějaké dvě stovky židlí, připravených na rozdíl od pódia prozíravě do stínu, obsadili senioři všemožných národností už před koncertem a vydrželi až do konce. Možná je koncert zaujal natolik, že ani nezaregistrovali, jak stín mezitím kamsi zmizel a slunce už pere do všech.

Každá ze zúčastněných kapel dostala prostor pro tři skladby. Zdá se, že ze svého repertoáru vybraly to nejlepší a podníceny přízní posluchačů ze sebe v neskutečném žáru vydávaly všechno - potlesk po každé skladbě evidentně přesahoval rozměry

povinné slušnosti. Největší ovace sklídily dvě skladby. Byla to především uhrančivá ústřední melodie z nadčasového filmu Četník ze Saint Tropez v podání švýcarských Fanfare de la Police Cantonale Jurassienne.

Švýcaři hráli jako předposlední a do té doby jsme si lámali hlavu, kam zařadit dva dudáky ve skotských uniformách s typickými sukněmi a s nepostradatelnou dýkou - dirkem u pasu, kteří se stále potulovali mezi ostatními hudebníky. Žádnou skotskou kapelu ani pěvecký sbor jsme v seznamu účinkujících nenašli. Najednou přišla odpověď. Poslední švýcarská skladba - to byla druhá, která sklídila největší úspěch - totiž byla skotská balada. Ta se nemůže obejít bez dud a dudáků a jak nám potom řekl švýcarský kapelník, skotský dudák bez skotské uniformy s kiltem prostě není dudák. „Ale oba jsou to čistokrevní Švýcaři, policisté z kantonu Jura, jako my všichni.“

Hostitelem Festpolu ve Valdštejnské zahradě byl Dr. Přemysl Sobotka, předseda Senátu

Protože hudebníci čekali, až na ně Na Valech přijde řada, a potom na závěrečné společné vystoupení, byl čas pohovořit o jejich dojmech i s dalšími zástupci zahraničních policejních kapel.

„Praha je překrásná a jsme rádi, že jsme mohli přijet na letošní Festpol,“ říká Freddy Brøndum, stále ještě aktivní policejní vicekomisař s 41letou praxí. Freddy je trombonista a zároveň jakýsi stařešina nebo mluvčí dánského Zealand Police Band. „Všichni jsme samozřejmě amatéři, příslušníci a zaměstnanci pohraniční policie provincie Sjaelland. Vůbec není lehké takovouhle kapelu vytvořit a udržet. Já třeba jezdím na každou zkoušku 150 kilometrů do Kodaně a po zkoušce zase zpátky. A když chceme hrát alespoň na nějaké hudební úrovni, tak to ve skutečnosti odnáší rodiny. I proto jsme tu prakticky všichni s manželkami nebo partnerkami, mají to za odměnu. Náklady si více méně platíme sami, asi 3000 dánských korun (přes 11 000 Kč) na osobu. Ale pokud nás pořadatelé pozvou, určitě přijedeme znovu.“

Kapelníka norského Bergen Politiorkester jsme se zeptali na mínění o hudební úrovni festivalu. „Ze zahraničí jsme tu všichni amatéři, a tak se nemůžeme měřit

Spokojený Freddy Brøndum v zahradě Na Valech

Zpívali Ivana Brožová a Ivan Trnka, solisté Hudby Hradní stráže a P ČR

s vaší policejní hudbou. Ti jako profesionálové jsou úplně jiná třída," věcně hodnotí Tormod Flaten, který ovšem na rozdíl od svých „podřízených“ v orchestru není policista, ale profesionální hudebník, dirigent a učitel hudby. „Ale když nebudu hodnotit nás, ostatní kapely a sbory jsou většinou velmi dobré.“

To už na pódium nastoupila Hudba hradní stráže a Policie ČR, stejně jako všechny ostatní zúčastněné orchestry a sbory. V té chvíli byli účinkující v přesile nad posluchači (ale víc posluchačů už by se tam stejně nevešlo) a společně vystříhli dva Kmochovy pochody. Měl to být hlavně nácvik na odpolední společný pochod hudeb a sborů z Malé Strany na Staroměstské náměstí, ale nejen že Kolíne, Kolíne a Muziky, muziky sklídily obrovský aplaus, ale hlavně bylo vidět, že to snad všichni účinkující i posluchači skutečně prožívají, že se báječně baví.

Taková atmosféra potom provázela i pochod pražskými ulicemi a závěrečný koncert na Staroměstském náměstí. Jenom „poměr sil“ mezi účinkujícími a diváky nebo posluchači se odpoledne samozřejmě obrátil ve prospěch těch druhých.

Vždyť starý dobrý Staromák rozlehlostí dává jednotlivým terasám hradních zahrad odečítat na frak.

A definitivně 7. „vydání“ Festpolu (to úžasné vícedenní hudební tažení Prahou) skončilo zase u Brožíků. Tedy v interiérech Národního muzea, na impozantních schodištích, v panteonu. Všechna umělecká seskupení obdržela pamětní kobaltové amfory. Dánský soubor navíc zvláštní ocenění – dort za již šestiletou věrnost pražské události, za trojí festivalovou účast.

Kromě horka bylo všechno dobré, hodnotil bezprostředně sváteční dení šéfdirigent Miroslav Hanzal. Všechno nám vyšlo, organizačně i co do ohlasů od Pražanů, zahraničních návštěvníků, i od samotných účastníků. Všichni byli nadšení. A obzvláště mě potěšil jeden z německých sbormistrů, původem Japonce. Přišel za mnou s tím, že prý orchestr, jako je ten náš, ještě nikde neslyšel, a to spolupracuje třeba s Berlínskými filharmoniky. Moc se mu zamlouval zvuk, programový záběr tělesa. Naše schopnost odehrát nejen – v podobných situacích obvyklé – marše, ale interpretovat, a s našimi sólisty i odzpívat, tu nejnáročnější symfonickou tvorbu.

A jak se naplnilo očekávání manažera Pavla Pelána?

Dánský soubor měl velice kultivovaný projev, určitě to budou podle

kvalitní práce s hudebním projevem i dobré policistky. Pěvkyně se prezentovaly zejména dánskými skladateli, ostatně to patří k záměrům festivalu, seznamovat ostatní s národními komponisty, ale dokázaly vystoupení oživit i známějšími díly ze světové tvorby. A na závěrečném setkání slíbily, že u nás v roce 2009 – na 8. Festpolu nebudou chybět!

Troufáme si tvrdit, že s pravděpodobností blízkou jistotě, nepadl dánský slib pořadatelům toliko kvůli mimořádnému, sladce zákuskovému daru na rozloučenou...

Zase jeden král odešel, ať žije král nový, následující!

**Připravili Jaroslav KOPIC,
Premysl LIŠKA
Foto Václav ŠEBEK**

*Přes čtyři stovky
hudebníků
na historickém náměstí
v centru Prahy
odehrály dechovkovou
klasiku*

